

1)

Smrt není vybíravá. V Zahradě, jako je ta naše, přichází v nejrůznějších podobách a velikostech. Někdy má podobu vyhladovělého ptáka, jindy zase bagančete, které se na vás snese z oblohy. Někdy se převtlí v jemná vlákna číhajícího pavouka. A někdy ten dobrák Smřák zapomene na veškerou hrdost a objeví se jako obrovská stará ropucha, plná bradavic.

A přesně tak vypadal dnes, jak se tam kousek ode mne krčil ve stínu. Zlaté ropuší oči ani nemrkly. Ta potvora dělala jakoby nic, předstírala, že si mě vůbec nevšimla. Jen její nozdry, malé jako špendlíkové hlavíčky, se chvěly. Zdálo se, že své okolí vůbec nevnímá.

No jasně.

Na to jsem jí tedy neskočil. Její vypoulené oči sledovaly každé moje hnutí. Ten smrtící jazyk jen čekal na vhodnou chvíli uvnitř huby, která se šklebila přes celý ten ošklivý žabí ciferník. Čekal jen na to, až se moje maličkost přiblíží na dosah. Pak se ta strašlivá zbraň chystala vystřelit a polapit mě lepkavým slizem, kterým byla potažená. Chystala se i se mnou zatáhnout zpět do té bezedné huby. A pak už by ropuše stačilo jen polknout.

No, jen ať si to zkusí. Myslete si, že jsem snílek, ale osobně jsem měl docela jinou představu o tom, jak by mělo naše setkání proběhnout. Momentálně jsem se plně soustředil na svou roli – snažil jsem se vypadat jako ta největší delikatesa ze všech brouků v celé Zahradě. Nebylo to nijak těžké. V uhýbání nejrůznějšími potvorám, které by mě chtěly slupnout, mám bohatou praxi. Tak to totiž v té naší Zahradě chodí – buď se o sebe umíte postarat, nebo skončíte jako lehká přesnídávka nějaké hnusné obludy.

Já ovšem ničím lehkou přesnídávku nejsem – aspoň pokud do toho mám co mluvit. Jmenuju se Všivák –

Všivák Muldoon. Jsem soukromý vyšetřovatel a v té pekelné díře, které se říká Zahrada, jsem doma.

Prácička s ropuchou byla první, kterou jsem vzal po dlouhé přestávce. Potřeboval jsem si dát pohov po velkém případě, na kterém jsem pracoval před nějakou dobou. Jistá zrádná mravenčí klika se chtěla spojit s vosami a svrhnout celý stávající řád Zahrady. V jednu chvíli to vypadalo dost ošklivě. Nakonec jsem byl nucen navštívit toho největšího a nejohavnějšího pavouka, jakého jsem v životě viděl. Nebyla to právě zdvořilostní návštěva, jestli rozumíte, jak to myslím. Když bylo po všem, pořád jsem stál na vlastních nohou, zatímco pavouk už ne. Odnesl jsem si ale dost ošklivá zranění. Jedno z křídel mě za vlhkého počasí bolí dokonce ještě dnes. Snažím se stěžovat si na to jen v případech, kdy mám komu.

Když ten případ skončil, usoudil jsem, že bych měl být trochu opatrnější. Samozřejmě jsem hodlal dát pracovat jako soukromé očko, neměl jsem ale pro příště v úmyslu přijímat žádné nebezpečné případy. Chtěl jsem se ujímat jen nenáročných úkolů – znáte to, drobnosti, při jejichž řešení se nemusíte denně starat o to, aby vás něco nesežralo.

Teď jsem ale stál tady a pomaličku jsem se přibližoval k ropuše. Ne že bych snad svůj předchozí názor změnil, nepatřím k té žouželi, kterou nebezpečí přitahuje jako plamen mūru. Jenže nějak si brouk na živobytí vydělávat musí, nic jiného v tom nebylo.

Takže... zpět k ropuše.

Dovolte, abych vám o zahradních ropuchách něco pověděl. Schramstnou jakýkoli druh hmyzu či každého červa, na kterého dosáhnou jazykem, a za letních dnů si dopřávají večere až o čtyřech chodech. Ještě horší ovšem je, že nemají zuby, což znamená, že svou kořist prostě sakumprásk spolknou.

Paráda, co? Představte si, že jste ještě naživu a při plném vědomí, když kloužete tím černočerným chřtá-

nem dolů. A že pak sedíte v břiše a cítíte, jak vás pomalu začínají sprchovat trávící šťávy. Pěkně děkuju.

Zastavil jsem se. Byl jsem už dostatečně blízko a všechno teď záleželo na správném načasování. Kdyby to nevyšlo, čekala by mě osvěžující koupel v pěkně teplé kyselině v žaludku té potvory.

Nemusel jsem si dělat starosti. Ropucha rozhodně nezalézala Zahradu jasem své zářivé inteligence a já se rozhodl zacházet s ní jako s důvěřivou kavkou, kterou také byla.

Postoupil jsem ještě o kousek dopředu a zůstal jsem ve střežehu. Za okamžik ke mně jazyk ropuchy vystřelil jako růžový blesk. Byl jsem připraven. Uskočil jsem a odkulil se doleva. Obrovský jazyk sjel po mých krovkách a slízl svinstvo, kterým byly obalené. Odporná chuť ropuchu přiměla překvapeně zamrkat. To ovšem ještě netušila, co bude následovat.

Dobrá, bylo načase přistoupit k akci. Musel jsem svůj part odříkat dřív, než se ten jazyk vrátí, aby to zkusil podruhé. Měl jsem to připravené jasně a srozumitelně. „Poslouchej, ropucho!“ zahulákal jsem. „Měla by sis dávat většího bacha na to, co jíš. Zrovna jsi spolkla jed – vynikající koktejl z nebezpečnejch kořineků a listů, ktorej jsem sám namíchal a pak jsem se v něm vyválel. Musím ti prozradit, že pro obojživelníky je smrtelně jedovatej.“

Ropucha znovu zamrkala. Reagovala asi stejně bystře jako kus kamene, počítal jsem ale s tím, že hlavní podstata mého sdělení jí dojde. Pokračoval jsem. „Za chvíličku začne ten jed kolovat v celým tvým těle. A můžeš mi věřit, že ten tvůj jazyk ti bude viset ven z huby... už na něj ale nebudeš nic chytat, jestli víš, jak to myslím.“ Dramaticky jsem se odmlčel. Ropucha ze sebe vyrazila jakési přiškrcené kváknutí – *blempt!* Vztekle přimhouřila oči.

Honem jsem přešel k věci. „Existuje ale protijed. ...Máš zájem?“

Vydralo se z ní tiché mlaskavé zabručení. Znělo to dost nechutně, vždycky se ale snažím nezatahovat do práce svoje osobní pocity.

„Budu to brát jako souhlas,“ prohlásil jsem. „Tak poslouchej... dohodneme se takhle...“

Zatím všechno probíhalo podle plánu a chystal jsem se vyložit následující návrh. Poskytnu na ten jed ropuše protijed pod jednou podmínkou – že totiž slíbí, že vypadne a najde si nějakou jinou Zahradu, v které se usadí. Když to udělá, brouci z bazénku, kteří mě na tuhle práci najali, si budou moct udělat pohodlí a klidně si vydechnout – žádný obojživelník už je nebude terorizovat a požírat jepičí larvy. Já si za tuhle ošklivou odpolední fušku vyberu slíbený honorář a budu taky spokojený. Zatraceně, i ta ropucha ať si třeba klidně odčvachtá do západu slunce a raduje se z toho, co se mezi obojživelníky považuje za šťastný a spokojený život.

Za daných okolností jsem prostě nemohl prohrát, že jo? Rozhodně mi to připadalo jako nesmírně mazaný plán, jenže přesně v okamžicích, jako byl tenhle, vás život s oblibou zaskočí a vrazí vám bez varování jednu rovnou mezi oči. Abyste rozuměli, vůbec jsem nedostal příležitost ropuše tenhle svůj geniální plán přednést. Někde v kůře jejího tupého obojživelného mozku musela přeskočit jiskřička – nějaké atavistické, primitivní a nenávistné přesvědčení, že jediný dobrý brouk je sežraný brouk. Vrhla se kupředu a její jazyk se opět vymrštil z huby.

COŽE? Copak mi nerozuměla? Nebo mi snad nevěřila? To byly zajímavé a nepochybně případné otázky, kterým jsem se ovšem v tu chvíli nemohl plně věnovat. Pokud jsem totiž chtěl zůstat naživu. Ta pitomá stará ropucha se mě chystala sežrat!

Převalil jsem se doprava a vyskočil tak vysoko, jak jen mi mých šest nohou dovolilo. Smrtící jazyk prolétl pode mnou. Nechybělo mnoho a byl bych přistál

přímo na něm, podařilo se mi ale udržet se ve vzduchu o chvíličku déle. Ta chvílička mi zachránila krovky. Dopadl jsem do bezpečí a okamžitě jsem se dal do běhu.

Utíkal jsem se schovat do chryzantémového keře. Za sebou jsem slyšel, jak se ropucha pochechtává tím svým mlaskavým smíchem. Měla pro to dobrý důvod. Vzdálenost, která nás dělila, mohla urazit jediným skokem.

Za normálních okolností by pro mne nejlepší alternativou bylo překousnout svou hrdost, sklonit hlavu a zahrabat se do bezpečí. V tom jsou brouci nepřekonatelní. Jenže vládlo příšerné sucho a půda byla spečená v pevnou kůrku. Trvalo by mi příliš dlouho, než bych se provrtal ztvrdlou svrchní vrstvou. Věděl jsem, že později toho dne zaprší, to mi ale momentálně nebylo nic platné. Ne, musel jsem se dostat k tomu keři. Zalézt do něj co nejhloub a doufat, že to dobře dopadne.

Obloha nade mnou na okamžik potemněla. Nebyl to ale mráček, který se přehnal přes slunce, byla to Smrt obalená slizem. Byla to ropucha, která skočila přímo přese mne. Měla evidentně v plánu – pokud totiž můžete v případě ropuchy s mozkiem velikosti hrášku použít tak bombastické slovo jako „plán“ – skokem se dostat ke keři dřív než já, otočit se a otevřít hubu dokořán.

Přesně v tom okamžiku se ale situace podivně zvrtila. Ropucha skočila příliš daleko a narazila do keře přede mnou. Pak prostě zkameněla. Neotočila se, aby mě pozdravila, sežrala či jinak uvítala. Neozvalo se dokonce ani to nejtišší kváknutí... Nic. Zadní nohy se jí třásly.

Já se jenom díval. Co to mělo znamenat? Proč se...? A pak jsem to spatřil. Náhlé zašustění v křoví, přestože se nezvedl sebemenší vánek. Něco tam bylo.

Než jsem se nad tím stačil blíž zamyslet, ropucha

se probudila k životu. S přidušeným kváknutím se prudce otočila. Na mne už docela zapomněla. V její tváři už nezbývalo místo na lačnost ani na vztek. V jejím výrazu se zrcadlil jeden jediný pocit – strach. Absolutní, všeobjímající strach typu „musím odtud vypadnout, a to HNEDE TEĎ“.

Nezáleželo jí dokonce ani na tom, kam vypadne. Prostě se hleděla ztratit.

A ztratila se.

